

“Sirsnīgs, gudrs un asprātīgs brīdinājums nekad nenovērtēt par zemu vecos ļaudis.”

Vela Makdermida

“Īsti smieklīgs kriminālromāns Agatas Kristi labākajās tradīcijās.”

Araminta Hola

“Pieaugot liķu skaitam, kā arī tuvāk iepazīstot Džoizas, Ībrahima, Rona un Elizabetes dzīves likločus un mīlas lietas, lasītājs neviļus kļūst par aizrautīgu līdzdalībnieku. Ļoti ceram šo pulciņu satikt drīz atkal!”

The Times, “Mēneša labākais kriminālromāns”

“Cik tonizējoša lasāmviela! Gardum gards ironisku joku, smeldzes, senioru nepakļāvības un negaidītu notikumu mikslis. Šim līdzīgu detektīvromānu man vēl nekad nebija gadījies lasīt. Tādus vajadzētu pārdot aptiekās.”

Džeina Korija

“Brīnum valdzinošas darbojošās personas un ģeniāli izstrādāts sižets... Bieži attapos, ka jau sen bija laiks slēgt ārā gaismu, taču tik ļoti gribējās izlasīt vēl vienu nodaļu!”

Džeimss Osvalds

“Savā izcilajā debijas romānā Osmans mikšē smieklus un slepkavības. Programmas nagla ir Osmana asprātīgais stils.”

Publishers Weekly

RICHARD
OSMAN

The
Thursday
MURDER
Club

RIČARDS OSMANS

SLEPKAVĪBU

*klubs
ceturtdienās*

No angļu valodas tulkojusi

Māra Poļakova

ZVAIGZNE

821.111-31
Os 530

Richard Osman
THE THURSDAY MURDER CLUB

Copyright © 2020 by Richard Osman
All rights reserved.

Cover illustration © Joel Holland

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Māra Poļakova, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9616-7

*Manai mammai,
“pēdējai vēl dzīvajai Brendai”,
mīļi*

*Kādu nogalināt ir viegli.
Tas grūtākais jau parasti ir noslēpt liķi.
Tad tevi pieķer.*

*Man gan paveicās uztrāpīt īsto vietu.
Īstenībā tā vieta ir ideāla.*

*Es tur laiku pa laikam atgriežos tāpat vien,
lai pārlicinātos, ka viss joprojām ir droši noglabāts.
Vienmēr ir – un gan jau vienmēr būs.*

*Dažreiz es izsmēķēju cigareti.
Pats zinu, nevajadzētu,
bet smēķēšana ir mans vienīgais netikums.*

PIRMĀ DAĻA

*Sastapt vēl neredzētus cilvēkus
un
apgūt jaunas prasmes*

Džoisa

Nu tā, sāksim ar Elizabeti, labi? Un tad jau redzēsīm, ar ko tas beigsies.

Es, protams, zināju, kas viņa ir: Elizabeti šeit pazīst visi. Viņai ir viens no tiem četrstābu dzīvokļiem Lārkina dārzā. Tas stūrī, ar terasi, ja? Un reiz es “Prāta spēlēs” biju vienā komandā ar Stīvenu, kurš – iemesli tam ir vairāki – ir Elizabetes trešais vīrs.

Es biju pusdienās – tas viss notiek pirms diviem vai trim mēnešiem un acīmredzot pirmdienā, jo deva kartupeļu sacepumu. Elizabete teica, ka viņa gan saprotot, ka es ēdu, taču vēloties man kaut ko pajautāt par durām brūcēm, ja vien tas nav nepiemēroti.

Es atbildēju: “Nepavisam ne, protams, lūdzu,” – vai kaut ko tamlīdzīgu. Man ne vienmēr izdosies atcerēties visu precīzi, labāk jau uzreiz to pasaku. Tad viņa atvēra brūna papīra mapi, un es ieraudzīju vairākas nodrukātas lapas un melnbaltas maliņas – tās droši vien bija vecas fotogrāfijas. Pēc tam viņa ķērās vēršim pie ragiem.

Elizabete palūdza mani iztēloties ar nazi sadurtu meiteni. Es apjautājos, ar kādu nazi viņa sadurta, un Elizabete atteica, ka droši vien ar parastu virtuves nazi. No *John Lewis* veikala. To viņa neteica, bet tāds man bija acu priekšā. Pēc tam viņa lūdza mani iztēloties, ka šī meitene sadurta tieši zem krūšu kaula, trīs vai četras duras brūces. Iekšā ārā, iekšā ārā, briesmīgi nejaukas

brūces, taču artērijas nav pušu. To visu viņa teica diezgan klusi, jo apkārt cilvēki ēda, un kaut kādas robežas viņai tomēr ir.

Kad nu es iztēlojos durtas brūces, Elizabete man pajautāja, cik ilgs laiks paies, līdz meitene būs noasiņojusi līdz nāvei.

Starp citu, laikam vajadzēja pieminēt, ka ilgu gadu esmu strādājusi par medicīnas māsu, citādi jums tas droši vien liksies pārāk dīvaini. Elizabete to noteikti kaut kā zināja, jo Elizabete zina visu. Nujā, tātad tāds bija viņas jautājums. Jūs jau droši vien brīnāties, par ko es te tagad pļāpāju. Mazpamazām iepratīšos un tad jau rakstīšu labāk, es apsolu.

Atceros, ka pirms atbildēšanas es nosusināju muti tāpat, kā dažreiz var redzēt televīzijā. Tad cilvēks uzreiz izskatās gudrāks, pamēģiniet! Es apvaicājos, cik meitene svērusi.

Elizabete sameklēja šo informāciju tai savā mapē, ar pirkstu nobrauca līdz īstajai ailītei un nolasīja, ka meitenes svars bijis četrdesmit seši kilogrami. Te nu mēs abas bijām kā kazas pie jauņiem vārtiem, jo nevienai nebija skaidrs, cik tad četrdesmit seši kilo ir mūsu naudā. Es prātā rēķināju, ka laikam apmēram divdesmit trīs stouni, tā varētu būt? Divi pret vienu, tā kaut kā man likās. Taču, jau to rēķinot, man bija aizdomas, vai tikai nejaucau ar collām un centimetriem.

Elizabete mani informēja, ka divdesmit trīs stounus tā meitene noteikti nebija svērusi, viņai mapē esot liķa fotogrāfija. Ar pirkstu galiem uzsitusi pa mapi, viņa pacēla acis pret ēdamzāli un ierunājās: – Vai kāds varētu pajautāt Bernardam, cik ir četrdesmit seši kilo?

Bernards allaž sež viens pats, pie viena no mazajiem galdiņiem pie paša iekšpagalma. Tas ir astotais galdiņš. Jums tas nemaz nav jāzina, tomēr es jums mazliet pastāstīšu par Bernardu.

Kad tikko biju sākusi dzīvot Kūperscheisā, Bernards Kotls pret mani izturējās ļoti draudzīgi. Viņš atnesa man mežvītena spraudeni un izskaidroja šķirojamo atkritumu grafiku. Šeit ir tvertnes četrās dažādās krāsās. Četrās! Pateicoties Bernardam, es zinu, ka zaļā ir stiklam un zilā – kartonam un papīram. Par sarkano un

melno gan jūs nevaru iepriecināt, pajautājiem labāk ko vieglāku. Pastaigājot apkārt, esmu redzējusi visādus brīnumus. Vienreiz kāds bija ielicis faksa aparātu.

Bernards agrāk bija kaut kādas zinātnes profesors un ir strādājis visās pasaules malās, pat braucis uz Dubaju jau tajos laikos, kad neviens par tādu nebija ne dzirdējis. Kā jau varētu gaidīt, viņš pusdienās bija atnācis uzvalkā ar kaklasaiti, taču lasīja tik un tā *Daily Express*. Mērijai no Raskina dārza – viņa sēdēja pie tuvākā galdiņa – izdevās piesaistīt Bernarda uzmanību, un viņa pajautāja, cik tad skaidrā angļu valodā ir četrdesmit seši kilo.

Bernards palocīja galvu, atskatījās un uzsauca Elizabetei: – Septiņi stouni trīs un vēl mazliet.

Lūdzu, te jums Bernards kā dzīvs.

Elizabete viņam pateicās un paziņoja, ka tā patiešām varētu būt, un Bernards atkal pievērsās savai krustvārdu miklai. Vēlāk es paskatījos centimetrus un collas – un vismaz tos nebiju saputrojuši.

Elizabete atgriezās pie sākotnējā jautājuma. Cik ilgi ar virtuves nazi sadurta meitene vēl būs dzīva? Es spriedu, ka, nesaņemdamā medicīnisku palīdzību, viņa droši vien nomirtu apmēram pēc četrdesmit piecām minūtēm.

– Ahā, Džoisa, patiešām, – viņa atsaucās, un tad viņai bija vēl viens jautājums. Ja meitene tomēr bija saņēmusi palīdzību? Ne nu gluži no ārsta, bet no kāda, kurš ir spējīgs uz ātru roku sašūt brūci. Piemēram, no kāda, kurš bijis armijā. Tādā garā.

Man savā laikā ir gadījies redzēt daudz durtu brūču. Neba izmežģītas potītes vien ir nācies ievilk. Tādēļ es atbildēju, ka tādā gadījumā, nujā, viņai nevajadzētu nomirt. Nomirt – nevajadzētu. Nekāda izprieca viņai tā noteikti nebūtu, tomēr sašūt šādas brūces nav grūti.

Elizabete klausījās un māja ar galvu, un pēc tam sacīja, ka tieši to viņa teikusi Ibrahīmam. Toreiz gan es Ibrahīmu nepazinu. Kā jau teicu, tas bija pirms kādiem pāris mēnešiem.

Elizabetei tur kaut kas bija šķitis ļoti aizdomīgi, un, pēc viņas domām, tieši tas draudziņš bija meiteni nogalinājis. Vēl joprojām tā notiek, un diezgan bieži. Par to raksta avīzēs.

Pirms pārvākšanās uz šejieni man visa šī saruna droši vien būtu likusies neparasta, taču pēc tam, kad esi šeit ar visiem sapažinies, tā drīzāk šķiet tipiska. Pagājušajā nedēļā sastapu vīrieti, kurš izgudrojis piparmētru saldējumu ar šokolādes gabaliņiem, vai vismaz tā viņš stāsta. Es jau nekādi nevaru pārbaudīt.

Biju priecīga, ka ar savu mazumiņu varēju Elizabetei palīdzēt, tad nu nolēmu kaut ko palūgt pretī. Apjautājos, vai gadījumā kaut kā nevarētu uzvest acis liķa fotogrāfijai. Tīri tā, profesionālas intereses pēc.

Elizabete plati pasmaidīja – tieši tāpat, kā šejienieši vienmēr smaida, kad tu izsaki vēlēšanos apskatīt viņu mazbērnu izlaiduma bildes. Viņa izslidināja no mapes uz A4 lapas nokopētu fotogrāfiju, ar attēlu uz leju nolika to man priekšā un teica, lai es paturot, jo viņiem visiem jau esot pa eksemplāram.

Es viņai sacīju, ka tas ir ļoti laipni no viņas puses, un viņa atbildēja, ka nepavisam, taču viņa tā prātojot, vai varētu man uzdot vēl vienu, pēdējo jautājumu.

– Protams, – es atsaucos.

Tad viņa vaicāja: – Vai tev ceturtdienās mēdz būt brīvs laiks?

Un tā, ticiet vai neticiet, bija pirmā reize, kad es dabūju dzirdēt par ceturtdienām.

PK Donna Defreitasas gribētu pistoli. Viņa gribētu pamestās noliktavās dzīties pakaļ sērijveida slepkavām, spīvi paveikt to, kas no viņas tiek gaidīts, kaut arī plecā ir svaiga šauta brūce. Gribētu – varbūt – pamazām iemīļot viskiju un ieviest romānu ar pārinieku.

Taču šimbrīžam, būdama divdesmit sešus gadus veca un pulksten 11.45 no rīta apsēdusies ēst pusdienas ar četriem pensionāriem, kurus viņa redz pirmo reizi, Donna saprot, ka līdz tam visam vajadzēs aizstrādāties pamazām. Un, nujā, viņa ir spiesta atzīt, ka šī stunda – vai apmēram stunda – ir aizritējusi diezgan forši.

Ar priekšlasījumu “Praktiski padomi drošībai mājās” Donna bija uzstājusies gana daudzas reizes. Un publika šodien bija parastā – vecīši: segas uz ceļiem, cepumi par brīvu un dažī omulīgi miegaini pēdējā rindā. Viņas ieteikumi katreiz ir vieni un tie paši. Tas, cik ārkārtīgi, nepārvērtējami svarīgi ir ierīkot aizslēdzamus logus, pārbaudīt dokumentus un nekad nekādos apstākļos nesniegt nekādu personas informāciju dažnedažādiem reklamētājiem. Donnas uzdevums visupirmām kārtām ir šajā šausminošajā pasaulē radīt nomierinošas klātbūtnes sajūtu. Viņa to apzinās, turklāt tā viņai ir arī iespēja aizlaisties gan no iecirkņa, gan no papīru kaudzēm, tāpēc viņa piesakās brīvprātīgi. Fērheivenas policijas iecirknis ir snaudulīgāks, nekā Donna līdz šim bija pieradusi.

Taču šodien viņas ceļš ir atvedis uz Kūpersčeisas Senioru ciematu. Izskatījās tas gluži nevainīgi. Zaļumos slīgstošs, rāms, cieņīgs, un šurpceļā viņa bija pamanījusi jauku krogu, kurā, braucot atpakaļ, ieturēt pusdienas. Nu labi, dragāšanai ar ātrlaivām un eleganti nodarītai sērijveida slepkavu saķeršanai aiz čupra vajadzēs mazliet pagaidīt.

– Drošība, – Donna iesāka, patiesībā gan prātodama par to, vai nevajadzētu uztaisīt tetovējumu. Delfīnu uz krustiem? Vai tas tomēr būtu pārāk banāli? Un vai tetovēties nav sāpīgi? Droši vien ir, bet vai tad viņa nav policiste, nu, ir vai nav? – Par ko mēs runājam, kad pieminam šo vārdu? “Drošība”.. Nu, visticamāk, katram tas nozīmē kaut ko mazliet...

Pirmajā rindā tika pacelta roka. Hm, parasti viņas lekcijās tā nenotika, bet kad jau, tad jau. Nevainojami tērptai, vismaz astoņdesmit gadus vecai sievietei bija kas sakāms.

– Mīlā, man liekas, mēs visi ļoti ceram, ka šī nebūs lekcija par aizslēdzamiem logiem. – Palūkojusies apkārt, sieviete savācās piekrītošu murmināšanu.

Nākamais bija krāģīti iesprostots kungs otrajā rindā. – Arī par dokumentiem, lūdzama, nevajag, par dokumentiem mēs zinām. Vai jūs tiešām atsūtīja Gāzes pārvalde? Vai gadījumā nesat kramplauzis? To mēs esam apguvuši, goda vārds.

Gāja vaļā jampadracis.

– Tagad tā vairs nav Gāzes pārvalde. Tagad ir *Centrica*, – norādīja vīrietis visai smalkā uzvalkā ar vesti.

Viņa blakussēdētājs, kurš bija ģērbies šortos, Vesthemas futbolkomandas kreklā un kājas ieāvis jēzenēs, izmantoja šo iespēju piecelties un bakstīt ar pirkstu vairāk vai mazāk tukšā gaisā. – Tas ir pateicoties Tečerei, Ibrahīm! Agrāk gāze piederēja mums!

– Ron, tak apsēdies, esi tik laipns, – teica eleganti tērptā sieviete. Pēc tam viņa palūkojās uz Donnu un, lēni nogrozīdama galvu, piebilda: – Atvainojiet par Ronu. – Tad Donnas klausītāji turpināja apmainīties ar piezīmēm.

– Un kur redzēts tāds noziedznieks, kurš nejēgtu noviltot dokumentus?

– Man abās acīs ir katarakta. Rādiet kaut bibliotēkas lasītāja karti, es jūs ielaidīšu iekšā.

– Tagad jau skaitītājus nemaz nenāk pārbaudīt. Viss ir tīmeklī.

– Nē taču, miļumiņ, mākonī.

– Es kramplauzi sagaidītu atplestām rokām. Tak jau kāds cie-miņš!

Tad uz īsu jo īsu brīdi iestājās klusums. Pēc tam sākās atonāla svilpienu simfonija – daļa klausītāju pagrieza savus dzirdes aparātus skaļāk, citi savējos izslēdza pavisam. Iniciatīvu atkal uzņē-mās tā pati sieviete pirmajā rindā.

– Tātad... un, starp citu, mani sauc Elizabete... lūdzu, bez slē-dzamiem logiem un bez dokumentiem, un ir lieki mums stāstīt, ka nevajag pa telefonu nosaukt PIN kodus visādiem nigēriešiem. Ja man vēl ir atļauts teikt “nigērieši”.

Donna Defreitasa bija sakopojusi spēkus, pati gan apzināda-mās, ka nu jau viņa vairs nedomā ne par pusdienām krogos, ne par tetovējumiem; tagad viņa koncentrējās uz to, ko vecajos laba-jos Dienvidlondonas laikos bija apguvusi apmācībās par masu nekārtību savaldisānu.

– Labi, par ko tad parunāsim? – vaicāja Donna. – Man jāno-runā vismaz četrdesmit piecas minūtes, citādi man šo dienu neapmaksās.

– Par institucionālo seksismu policijā? – ierosināja Elizabete.

– Es vēlos parunāt par Marka Dagara pretlikumīgo nošau-šanu, kas notika ar valsts svētību un...

– Ron, apsēdies!

Un tā, patīkami un saviesīgi, tas turpinājās, līdz lekcijai par drošību atvēlētā stunda bija aizritējusi. Pēc tam Donnai tika izteikta sirsnīga pateicība, parādītas mazbērnu bildes un izska-nēja uzaicinājums palikt uz pusdienām.

Un te nu viņa ir, knibina salātus iestādījumā, kurš ēdienkartē raksturots kā “mūsdienīgs augstākās klases restorāns”. Pusdienas

bez ceturkšņa divpadsmitos – tas viņai ir mazliet par agru, taču noraidīt ielūgumu nebūtu pieklājīgi. Viņai nepaliek nepamanīts, ka četri uzaicinātāji ne tikai pamatīgi ieturas ar pilnu pusdienu ēdienu komplektu, bet arī ir atkorķējuši sarkanvīna pudeli.

– Tas patiešām bija brīnišķīgi, Donna, – saka Elizabete. – Mēs guvām ārkārtīgu baudījumu.

Donnai Elizabete atgādina skolotāju – vienu no tām, kuras visu gadu tevi tur nāves šausmās, bet beigās ieliek tev visaugstāko atzīmi un apraudas, kad tu esi pabeigusi skolu. Var gadīties, ka tas ir viņas tvīda žaketes dēļ.

– Donna, tas bija žilbinoši, – saka Rons. – Vai drīkstu jūs, mīļumiņ, saukt par Donnu?

– Varat mani saukt par Donnu, bet par mīļumiņu varbūt tomēr ne, – atsaucas Donna.

– Kā tad, mana dārgā, kā tad, – Rons piekrīt. – Lieku aiz auss. Bet tas stāsts par to ukraiņu ar soda kvīti un motorzāģi, ko? Jums vajadzētu uzstāties ar galda runām, ar to var pelnīt lielu naudu. Man ir viens tāds paziņa, varbūt gribat telefona numuriņu?

Tie salāti ir garšīgi, Donna nodomā, un tāda doma viņai nepavisam nerodas bieži.

– Man liekas, es varētu būt izcils heroīna tirgotājs. – To teica Ibrahīms – tas, kurš pirmīt bija atgādinājis par *Centrica* esamību. – Tur jau galvenā ir loģistika, vai ne? Un vēl arī tā svēršana, protams, tā man ļoti patiktu, jābūt ārkārtīgi precīzām. Un naudu viņi skaita ar mašīnītēm! Visas tās mūsdienīgās ērtības. Vai jūs, konsteble Defreitasa, kādreiz esat notvērusi heroīna dileri?

– Nē, – Donna atzīstas. – Taču sarakstā man tas ir.

– Bet man ir taisnība? Ka viņi naudu skaita ar ierīcēm? – Ibrahīms taujā.

– Skaita gan, jā, – Donna piekrīt.

– Burvīgi, – Ibrahīms nosaka un iztukšo vīna glāzi.

– Mums ātri sametas garlaicīgi, – piebilst Elizabete, kura arī uzreiz iztriepj tukšu savu glāzi. – Lai Dievs mūs pasarga no aizslēdzamiem logiem, SPK Defreitasa.

– Tagad ir tikai PK*, – aizrāda Donna.

– Ak tā gan, – Elizabete attrauc un sakniebj lūpas. – Un kas notiks, ja es tomēr teikšu SPK? Vai tiks izrakstīts mana aresta orderis?

– Netiks gan, bet es par jums būšu drusciņ zemākās domās, – saka Donna. – Jo tas patiešām nav nekas grūts, un tā man tiek izrādīta lielāka cieņa.

– Sasodīts! Šahs un mats. Lai būtu, – Elizabete nosaka un atkniebj lūpas.

– Paldies, – Donna atsaucas.

– Kā jūs domājat, cik man gadu? – Ibrahīms izaicina viņu uz minēšanu.

Donna ar atbildi nesteidzas. Ibrahīmam ir glīts uzvalks, viņam ir glīta āda. Viņš brīnišķīgi smaržo. Krūšu kabatiņā mākslinieciski ielocīts mutautiņš. Mati kļuvuši plānāki, taču vēl joprojām ir. Vēderiņa nav, un zods ir tikai viens. Un tomēr aiz tā visa? Hmm... Donna palūkojas uz Ibrahīma rokām. Tās vienmēr ir nodevīgas.

– Astoņdesmit? – viņa drosmīgi sper vaļā.

Viņa redz, kā saplok Ibrahīma brašošanās buras. – Jā, tieši desmitniekā, taču es izskatos jaunāks. Pēc izskata man var dot kādus septiņdesmit četrus. Visi tā saka. Mans noslēpums ir pilates.

– Un jūs, Džoisa? Kāds ir jūsu stāsts? – Donna vaicā pulciņa ceturtajai dalībnieci, sirmai maza auguma sievietei maigi mēļā blūzē un sarkani violetā jakā. Džoisa ļoti omulīgi sēž un uzmanīgi klausās. Mute ciet, taču acis ir mundras. Kā klusam putnam, kurš modri lūkojas, vai kaut kur piesaulītē neiezaigosies kas spožs.

---

* Lielbritānijā policistu amata nosaukumus ikdienā mēdz lietot saīsināti, un ierindas policists tad ir *PC* (*police constable*, 'policijas konstebls' jeb policists) un *DC* (*detective constable*, 'detektīvkonstebls' jeb policists kriminālizmeklētājs). No 1919. gada, kad Lielbritānijas policijā sāka pieņemt darbā sievietes, viņu amata nosaukuma saīsinājums sākās ar *W*, kas nozīmēja *woman*, 'sieviete'. 1999. gadā šī prakse oficiāli tika izbeigta. (*Tulk. piez.*)

– Mans? – Džoisa atkārti. – Stāsta nav, nepavisam. Es biju medicīnas māsa, tad mamma, tad atkal medicīnas māsa. Ak vai, nekā tāda, ar ko palepoties.

Elizabete aši nospurcas. – Uzmanieties, PK Defreitasa, ka Džoisa jūs neapvārdo! Viņa ir no tiem cilvēkiem, kuri “savu panāk”.

– Es vienkārši esmu savākta, – saka Džoisa. – Tagad tas vairs nav modē. Ja es saku, ka eju uz zumbu, tad eju uz zumbu. Es jau citādi nemāku. Mūsu ģimenē tā interesantā ir mana meita. Viņa ir prezidente hedžfondā, ja jūs zināt, kas tas tāds ir.

– Ne gluži, – atzīstas Donna.

– Nuja, – Džoisa piekrīt.

– Zumba ir pirms pilatēm, – saka Ibrahīms. – Iet uz abiem man nepatīk. Tas ir nelógiski attiecībā pret galvenajām muskuļu grupām.

Jau kopš paša pusdienu sākuma Donnai nedod mieru kāds jautājums. – Nujā, ja neiebilstat, ka es tā jautāju... Es zinu, ka jūs visi dzīvojat Kūpersčeisā, bet kā jūs četri sadraudzējāties?

– Sadraudzējāties? – Liekas, šī doma Elizabeti uzjautrina.

– Ā, mīļā, mēs neesam nekādi draugi.

Rons klusītēm ķiķina. – Ak kungs, mīļumiņ, nē, mēs neesam nekādi draugi. Liz, tev pieliet?

Elizabete pamāj ar galvu, un Rons ielej. Viņi ir ķērušies pie otrās pudeles. Pulksten 12.15.

– Diez vai “draugi” te būs īstais vārds, – piekrīt Ibrahīms.

– Pēc sava prāta mēs nesaietos, mums ir ļoti atšķirīgas intereses. Man patīk Rons, droši vien tā varētu teikt, tomēr viņš mēdz būt ļoti neciešams.

Rons paloka galvu. – Es esmu ļoti neciešams.

– Un Elizabete ar savu izturēšanos izraisa netiksmi.

Elizabete paloka galvu. – Tā nu diemžēl ir. Es vienmēr esmu bijusi gaumes lieta. Jau kopš skolas laikiem.

– Droši vien var teikt, ka man patīk Džoisa. Man liekas, Džoisa patīk mums visiem, – saka Ibrahīms.

Rons un Elizabete atkal piekrītoši pamāj.

– Paldies, paldies, – Džoisa, dzenādama pa šķīvi zirņus, atsaucas. – Kādam vajadzētu izgudrot plakanus zirņus, vai jums tā nešķiet?

Donna mēģina kļiedēt savu nesaprašanu.

– Nu labi, jūs neesat draugi – kas tad jūs esat?

Džoisa Donnas acu priekšā paceļ acis, paskatās uz pārējiem, šo nesaskanīgo kompāniju, un pašūpo galvu. – Njā, – Džoisa saka. – Pirmkārt, mēs, protams, *esam* draugi: šai trijotnei vienkārši tā palēnāk pielec. Un, otrkārt, PK Defreitasa, manas nevēribas pēc tas laikam nav bijis norādīts jūsu ielūgumā. Mēs esam Slepkaivību klubs ceturtdienās.

Elizabetei acis no sarkanvīna jau sāk kļūt glāžainas; Rons kasa Vesthemas futbolkluba tetovējumu uz kakla, un Ibrahīms spodrina jau tāpat spožu apročpogu.

Viņiem apkārt restorānā sarodas arvien vairāk pusdienotāju, un Donna nav pirmā Kūpersčeisas viešņa, kam ienācis prātā, ka šī nebūtu tā ļaunākā dzīvesvieta. Viņa būtu gatava atdot labo roku par glāzi vīna un brīvu pēcpusdienu.

– Un vēl es katru dienu peldu, – Ibrahīms rezumē. – Peldēšana palīdz saglabāt ādas tvirtumu.

Apžēliņ, *kas* šī ir par vietu?